

αγιασας αφραστως, χειρι σου παντας ιασαι.

Αφατω σου στοργη, υπεραγαθε Κυριε, δεξαμενος τας του μυρου, δια παρ-
νης αλειψεις, οικτειρησον τον δουλον σου.

☆

Πανυμνητε αγνη, υπεραγαθε, Δεσποινα, ελεησον τους τη θειω χρισμενους
Ελαιω, και σωσον τον οικτην σου.

Βιτσεντζος Κορναρος, Ερωτοκριτος, Β 1307—14, 1981—9

Δεν ειναι πεθυμητικη ετο η βροντη, οντε στραφει,
ς καιρο που ο ανακρεμασι ο ηλιος τον κοσμο καφει,
κι αθους, χορταρια, λουλουδα, δεντρη, κλαδια ξερανει,
κ ερθει βροντη με νεφαλο και τη βροχουλα κανει,
κι αναγαλλιασουν και χαρουν ολοι μικροι μεγαλοι,
θωρωντας, τα σανε νεκρα, πως ανεζησαν παλι,
σαν ητο πεθυμητικος ο Ρωκριτος ν ακουσει
οι σαλπιγγες να παιζουνσι τους αντρες να καλουσι.

★

Σα στα λαγκαδια τα βαθια, τ αγρια, τα δασωμενα,
οπου ναι μεσα τα θερια κι ορνια κατοικημενα,
κ εχουσι δεντρη και κλαδια σε μια μερα κ εις αλλη,
και κατεβει απο τα βουνια ανεμικη μεγαλη,
και με βροντη και μ αστραπη μεσα στα δαση δωσει,
κατασκορπισει τα κλαδια, τα δεντρη ξερριζωσει,
κ οι σκονες με την ταραχη φοβο του κοσμου ιδωσου,
φυγουσιν ορνια και θερια, να βρου αδεια να γλυτωσου·
εδετσι βροντηξ ουρανος, κ η γης ανεσηκωθει,
οντεν η πρωτη κονταρα στα στηθη ντως εδοθει.

Κωστης Παλαμας

☆

Ω, λειμονιες με τους καρπους τους ξανθοπρασινους,
και μικροκαμωτες κιτριες και καρυδιες μεγαλες,
ω δεντρα πυκνοφυτευτα, γλυτωστε, ανοιχτε, κλειστε με
στους πεπλους σας και στις φωλιες και στις αγκαλες.
Απο ουρανους και πελαγα, και ολοθαθα και ολοψηλα,
αμιαντευτα, απιαστα, τα γυρω και ταπανω,
απο τις Σκεψης, τις Ποργονες και τις Μεδουσες
κρυφτε με, παρτε με να ξανασανω!

Διονυσιος Σολωμος

126

104

τα μαδρα επευτανε
μαλια εκυμα-
τιζ

Στον τηχον συριζα
Σκιπτει κυται
Γλυκολιπουμενη / χαμογελαει
Κατα τα ενταφια
Χορτα πικρα

Κατα τα αυγεφα
Κατα τ αστερια
Τρεμαμανιζοντας
Ριπτει τα χερια
Και κλαιει και ριαζεται
Τρομακτικα.

127

Γιατι τιναζετε
Πανο τους χοματα

Μη μη σκεπαζετε
τα μικρα σοματα
Που ακοκυμειθηκαν
Γλυκα γλυκα

Γγλαν γλαν παραδερνε

Με τα γλοσδια

128

Να που δροσβολη
Αυρα ξυπναϊ
Και ψιθιριζοντας
μοσκοβολαϊ
Α πο τα αροματα
Τα αυγερινα

☆

στα φιλα επερνουσε
+—+ της καρδιας
Σαν τα κυνεμια
της φαντασιας
Που ζωγραφιζουνε
την ευτυχια

ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Ενουμα Ελις ΙΙΙ 12—66

Ο Άνσαρ, ο γιος σας, μ εστειλε εδω,
μ εντολη να κανω λογια τις προσταγες της καρδιας του,
[λεγοντας: «Η Τιαματ που μας γεννησε μας μισε.
Συγκαλεσε τη [Συνελευση] κι ειναι μανιασμενη απ τη λυσσα της.
Ολοι οι θεοι πηγαν με το μερος της.
Ακομη κι αυτοι που γεννησες εσυ περπατανε στο πλευρο της.
Στριμωχονται και προχωρανε στο πλευρο της Τιαματ,
λυσσασμενοι ραδιουργουν ακαταπαυστα νυχτα και μερα.
Ειναι αποφασισμενοι για μαχη, μουγκριζουν, λυσσανε,
εχουν κανει συνελευση να ετοιμασθουν για τη μαχη.
Η Μητερα Χουμπουρ, αυτη που πλαθει ολα ταπραγματα,
εχει προσθεσει οπλα ακαταμαχητα, γεννησε τερατοφιδα,
με δοντια κοφτερα, μ ασπλαχνα φαρμακοδοντα.
Φαρμακι αντι για αιμα εχει γεμισει τα κορμια τους.
Βρυχομενους δρακοντες εχει ντυσει στον τρομο,
τους εχει σπειμμα φωτοστεφανο, κανοντας τους σα θεους,
που οποιος τους βλεπει να χανεται ταπεινωμενος
και, με σηκωμενα τα κορμια, κανεις να μην τους ξαναφερνει πισω
Εχει στησει την Οχια, το Δρακοντα και τη Σφιγγα,
το Μεγαλο Λιονταρι, το Αγριοσχυλο και τον Ανθρωποσχορπιο,
τους δυνατους Λιοντοδαιμονες, τη Λιμπελουλα, τον Κενταυρο
να κρατανε οπλα ασπλαχνα, αφοβους στη μαχη.
Γερες ειναι οι αποφασεις τους, ακαταμαχητες ειναι.